

A farkasküldő tudós pásztor

Apósom 93 éves vót, mikor meghalt, ő is értett hozzá, de ő azt el nem árúta senkinek. Szilicén vót pásztor, van ott fent a legelőn egy nagy tó, oszt ott itatott az összes pásztor. Neki kellett először itatni, mer' ő akkor az ökrökkel járt. Hát ahogy itatott, gyött egy csapat farkas, de nyitva vót a szája mindnek. Az öreg kihúzta a gémeskútbó' a vizet, merített a kalapjába és megitatta őket. Azt mondta: mikor nyitva van a szája, akkor ne félj tőle. Aggyal neki vizet, mer' szomjas az a jószág, nem bánt. Ő megitatta sorba az összes farkast, a más pásztorok meg nézték, mer' várták, hogy ők is itassanak. No, a farkasok megitták a vizet, oszt elmentek, nem csináltak a marhának semmit. Vót egy pásztor – Mészkemencének híjják azt a helyet ahol legeltetett –, oszt a kecskéje meg az ódalba' a csordától lemaradva legelt, a farkasok odamentek, oszt megfogták őket. Hát mentek a pásztorok, hogy az öreget megverik, hogy ő küdte rájuk a farkast.

– Hát én – aszongya – mentem a jószágom után, én nem törődtem veletek! No de ha annyira vagytok, hogy meg akartok vernyi, akkor gyertek, verjetek meg! Gyertek! Én csak magam vagyok, tik me' vagytok négyen is, hát verjetek meg! De öt perc mulva egy se lesz belőletek élő. Mer' én – aszongya – nem küdtem oda a farkast, de ha akarjátok visszahíjok őket! (Az öreg értett hozzá.) De akkor má' nektek régen rossz. Akarjátok őket látnyi. Azt is megmondom nekik, hogy hagyjatok békét annak a kecskének, de azt is memmondom, ha hozzámnyúsz egy újadval – véged.

Az öreg valamit beszélt ottan magába'... egy kis idő mulva gyött vissza a csapat. Intett nekik:

– Ájitatek meg!

Megátak neki, nem gyöttek tovább. No aszongya:

– Kiváncsiak vagytok még!? Akkor gyertek ide közelebb! No, gyertek, verjetek meg!

De bizony a három legény nem mert odamenni.

– No, csak menjetek nyugodtan - aszongya.

Elküdte a farkasokat.